

Publicerad 2008-02-27 01:50 av noshörningen

små gröna

- *liv*

små gula

- *död*

små röda

- *blod*

den tålamodige modern

En åldring stolt och högre
vägrar fly ondskans hundar

Högmodig rest står hon kvar

Högmodig rest står hon kvar

Hennes leder knarrar, viskar hest

”Med eld ni må komma, mitt hem ni riva,

och med näven högt skall jag i era ansikten rista.

Aldrig böjer jag, aldrig skall jag brista.

Aldrig skall ni mig lyckas fördriva”

Stolt men ack misstrogen står hon kvar ännu denna dag

Hundra generationer hon sett gått förbi – alla har dött

Nu håller ett vakande öga på hunden, av oss alla den mest lömska

Där står hon nu, vakande på såna som Du och Jag,

och lyssnar fåglarnas sång – kanske finns det hopp, allt ej dött

Hon sätter sig ner, och ser hennes barn knoppa i grönaste grönska

undrar ifall den här sonetten är korrekt, och ifall inte: vad som är fel

tack på förhand, noshörningen :)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren noshörningen med Poeter.se id #21582 innehar upphovsrätten